

PAPP ERZSÉBET (ZSIKE)

Jákim és Boáz oszlopa között

... Pünkösöd havában nyár lett, égető,
Szempillámra három láng ráborult,
S én vakon
Szirmot tépkedek a zöld szavakon.

Szeret, nem szeret? Varázs, nem varázs?
Galamb fehérlik, megsimíthatom,
De álom,
A valóságban sehol nem találok.

Ami mosolyog, ami szomorú,
Karcot, simít, továbbmegy, ott ragad...
De Boáz
Meg sem hallgat, Jákimmal oboáz'.

Idejön némán mégis a dallam,
Nem értem én, a bicegő, úgyse,
A bóca –
Csak érzem, mint tavaszt a kabóca.

S érzi, aki a viharban ordít,
Tudja pedig, hogy semmi hangja,
De meri!
S ezt nem mutatja ki az MR.

Mit lát, akinél reszket az ünnep?
S ő öleli, a fülébe sugdos:
Hogy éljen!
Kőből fonjon, de úgysis reméljen!

S aki nem vigad, mi köti ködbe?
Szomjára csordul percenként hatvan,
S bár kilát,
Citromot iszik, és nem Tequilát.

Azt mondom, érzi, azt mondod, érzés,
Nem magyarázza fizika, nyelvtan,
A lélek
Túlnő azon, mit egyszer felélek.

Mert sántán jár szívesen a reggel,
Belebiccen minden nap a pitvar,
S a kamra –
Mégis mosolyt lüktet a nyakamra.

De rossz esőben sáros a holnap,
És nem tudom, hogy mi húz a sárba,
S ha esek,
Kapaszkodót miért nem keresek...

... Pünkösöd havához közel jött a tűz,
Benn égett minden biztos ultrahang,
S az este
Parázs alatt a titkot kereste.

Duettet játszik a báj és a baj,
Kottatartóban súlytalan papír,
És Náthán
Zsoltárt hangol e furcsa szonátán.

Sorsot vetettem...

Sorsot vettem kis hajszalerekkal
Szívemre szőttek minden jó napot
Úgy őrzöm őket esőverte reggel
Hogy nem tanultam meg a holnapot

Dobpergés

Volt egy kedvem, hej, halott.
Volt egy versem, elhagyott.
Voltak vágyak, ötletek,
Vágy, meg ötlet tönkrement.
Volt bánatom, áradott,
Volt örömöm, árva volt,
Volt egy rózsám, szirma rőt,
Sírja fölött szikla nőtt.
Volt egy képem, összetört,
Erős váram összedőlt,
Új váram van, roskatag,
Eső fűti, mossa nap.
Van egy imám, halk szavú,
Van egy átkom, jaj, ha fű,
Van virágom, szirma rút,
Megöntözném, sír a kút.
Van reményem, szállna rég,
Sebzett szárnnyal gyáva még,
Van egy csodám, nem beszél,
Van egy versem, nem zenél.

Éjjeli szivárvány

Minden sirályon az este csattog.
Csattog, rám repül, pirosan izzik.
Izzik a rózsák sárgája, zöldje.
Zöldje mozdul a szent bogaraknak.
Raknak az éjbe smaragdot – fényes.
Fényes a kutyák álma a Holdban.
Holdban ébred az akác virága.
Rág a sötétből mindenki egyet.
Egyet akarnak énekek, csendek.
Csendek tudója, állok csak árván.
Lent a világom – fent a szivárvány.

Ádám

Kezemben az érintés lilára fázott
Kezemben
Az érintés lilára fázott, időt kért
Az érintés
Lilára fázott, időt kért minden ujjam
Lilára
Fázott, időt kért minden ujjam a nyárban
Fázott
Időt kért minden ujjam a nyárban értük
Időt kért
Minden ujjam a nyárban értük, mert éltek
Minden ujjam
A nyárban értük, mert éltek miattam
A nyárban
Értük, mert éltek miattam – sírok
Értük
Mert éltek miattam – sírok – nevetnék
Mert éltek
Miatтам – sírok – nevetnék mégis
Miatтам
Sírok – nevetnék mégis megint
Sírok
Nevetnék mégis megint kezemben élet
Nevetnék
Mégis, megint kezemben élet, vigyázok
Mégis, megint
Kezemben élet, vigyázok rá, időt kér
Kezemben

Várjuk a Verslista Facebook csoportjába is:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>